

Neprihănirea lui Hristos și îngerul din Apocalipsa 18

13 iunie 2004

Gili Cârstea

După atmosfera de război care a caracterizat perioada post-Minneapolis, deși entuziaștii soliei au sperat că vor vedea roadele ei în ploaia târzie, sora White a trebuit să constate, cu amărăciune, că solia a fost retrasă, puterea ei s-a stins, iar motivul nu a fost decât „orbirea minții și împietrirea inimii” bărbaților cu poziții de răspundere în lucrare. Acum nu mai putea vorbi decât despre „ce ar fi fost dacă...” Putea doar să spună ce ar fi făcut Dumnezeu cu „începutul luminii” de la Minneapolis, și în ce urma ea să se dezvolte:

„Dumnezeu intenționa ca străjerii să se trezească și, cu voci unite, să prezinte o solie hotărâtă, dând trâmbiței un sunet lămurit, astfel ca poporul să se ridice la postul datoriei lui și să-și facă partea în marea lucrare. Apoi, lumina puternică și clară a celuiilalt înger care coboră din cer cu mare putere ar fi luminat pământul cu slava lui. Suntem cu ani în urmă; iar cei care în orbirea lor au împiedicat înaintarea soliei pe care Dumnezeu dorea să o facă să răsară de la Minneapolis ca o făclie care luminează, au nevoie să-și umilească inimile înaintea lui Dumnezeu, să vadă și să înțeleagă cum a fost lucrarea împiedicată de orbirea minții și împietrirea inimii lor” (1888 Materials 1070).

În acest pasaj ea leagă pentru prima oară solia 1888, despre care spunea că este „cu adevărat” solia îngerului al treilea, de solia îngerului din Apocalipsa 18, a cărui slavă urmează încă să lumineze pământul. În ce constă solia acestui înger și ce anume condiționează coborârea lui din cer „cu o mare putere”? Ca să nu existe dubii, în același articol ea continuă:

„Timpul încercării este chiar asupra noastră, căci marea strigare a îngerului al treilea a și început în descoperirea neprihănirii lui Hristos, Răscumpărătorul iertător de păcate. Acesta este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul” (1888 Materials 1073).

Prin urmare, marea strigare începe cu descoperirea neprihănirii lui Hristos, exact ceea ce a trimis Domnul în 1888 prin frații Waggoner și Jones. Solia lor a fost doar un început, care trebuia dezvoltat și urma să constituie solia puternică a îngerului din Apocalipsa 18. Aceasta trebuie să fie ultima solie de har, ultima avertizare din partea lui Dumnezeu că societatea a devenit un loc plin de duhuri necurate, iar cei care vor dori să asculte solia vor trebui să abandoneze Babilonul cel mare. Iată cum definește ea esența acestei ultime solii:

„Ultimele raze ale luminii harului, ultima solie de har care trebuie să fie vestită lumii este o descoperire a caracterului dragostei Sale” (Parabolele Domnului Hristos, pag. 283).

Analizând cu atenție neprihănirea lui Hristos, poporul nostru ar fi reușit imediat să înțeleagă caracterul lui Dumnezeu, fiind astfel pregătit pentru ultima solie de har ce trebuie vestită lumii. Astăzi nu suntem în urmă doar cu „ani,” ci cu peste 100 de ani, iar motivul rămâne mereu același, o stranie „orbire a minții și împietrire a inimii” a celor din poziții de răspundere. Iar aceștia, spune Domnul, „au nevoie să vadă și să înțeleagă cum a fost lucrarea împiedicată de orbirea minții și împietrirea inimii lor.” Va fi o tragedie să așteptăm ca Domnul să fie nevoit să lucreze „foarte diferit de ordinea firească a lucrurilor,” pe căi care vor fi „contrare planurilor omenești.” Milioane de membri vor fi pierduți. Cine își asumă răspunderea?

***